

פימן כד

בענין הפילן שלא להתעבר כשהיא חולה וחלשה

מע"כ ידידי הרה"ג מהר"ד אברהם חיים לעווין של"ט"א.

הנה בדבר הפילן שלא תתעבר האשה, ודאי מצד איסור ורע לבטלה ליכא ואם קשה העיבור לפני האשה מצד חולי ואף אם רק מצד חלשה בעלמא כשהיא יותר מבסתם נשים, יש להתיר מצד זה אף בלא קיים עדין פריר אם היא חלשה לחכות איוה זמן קצר עד שתתחזק גופה, וכ"ש כשקיים פריר שיש להתיר לחכות גם עד שלש שנים עד שתתחזק, ואם היא אשה חולה אף שלא תסתכן מזה אלא תחלה ביותר, מסתבר דבקים פריר תוכל לבטל באופן זה אף לגמרי, דבשביל מצות שבת אין האשה משועבדת לבעלה להתחלות מזה יותר מדרך סתם נשים, דאף בשביל פריר אולי אינה משועבדת להתחלות מזה, אבל היה מחוייב לגרשה אף קודם עשר שנים מכיון שאינה רוצה להתעבר מצד החולי ובשביל שבת הא אינו מחוייב לגרשה וממילא כיון שאינה משועבדת לבעלה רשאה לבטל כדי שלא להתחלות ביותר.

אבל עיקר הנידון בזה הוא משום שהרבה נשים רואות מזה טפות דם בערך מחצת נשים ומה שאמר לו איוה דאקטאר שרק מקצת נשים ורק אחד יום עשירי מתחלת לקיחת הפילן אינו אמת, ואף כשתקח פילן גדולים ביותר של עשרה מליגראם שנתמעטו מזה הנזאות דם, מ"מ מקצת יש שרואות אף כשהפילן הם גדולים, ולכן אם רוצה ליקח פילן אלו תצטרך להניח באותו מקום מוך חזוק לכל ימות חודש אחד ואם לא תראה, יש לסמוך שהיא מאלו נשים שהפילן אין גורמים לה להוציא דם ממנה, ואם קשה לפניה להתחזק שם מוך חזוק תלכש לבנים כל העת ביום ובלילה כל ימות חודש אחד ובאופן שהיו הדוקים על רגליה שלא יהיה אפשר להם לליאבד וגם תניח על טפח אותו מקום קאטן לבדם באופן שאם תצא טפת דם היה ודאי נמצא שם, ובעת שתטיל מים תעיק בהספל אם אין שם אדמומית של דם וגם תבדוק עצמה בכל יום בפנים בחורין ובסדקין, ואם יעברו באופן זה כל ימות חודש אחד ולא תראה דם נמי יש לסמוך שלא ראתה היא מאלו שאין רואות דם בשביל הפילן, ותהיה שוב מתרת בחודשים האחרים בלא זה וגם בלא בדיקה ככל אשה

קידושין כסברת הגרי"א הענקין שלי"ט"א בספרו פירושי איברא מטעם שליכא דין שיתכוונו לקידושי מצות תורה אלא לזה שלוקח זו לאשה הוא הכוונה שצריך דממילא ביאות דאחר שהכניסה לביתו הם ביאות דקנין, נמי אינו כלום בתלמידי הרעפארמער והראב"ים שמסיתים ומדיחים שלא יעשו קידושי תורה דק דברי הבל שלהם שהרי הוא כמתכוונים ממש בדוקא שלא יהיה ביאתם לקידושי תורה שלכתנה זו גם להגרי"א הענקין אין לחוש כלל, ולבד זה מלשון כמה ימים דרו בחזר מרוהט שכתב בתר"ה משמע שהם ימים ולא שנים ואף לא קרוב לשנה, וגם שאינו בדירה קבועה, שקרוב שלא היו יודעין מזה שני אנשים כשרים שאיש זה ואשה זו דרים שם בתור איש ואשתו אף אם היה במקום שיהודים דרים בהסביבה כי בדירה כזו ומן קצר כמעט שבג"א לא הרגישו זה, וכ"ש כשדרו במקום שלא מצוי יהודים, וממילא לא היו קידושין, אף אם לא נאמין שלא היו חיי אישות היתה עדין בתולה כשיצאה ממנו בגירושי ערכאות, ואף אם היתה בתולה אפשר משום שרק הערה בה ולא השירי הבתולים שלקידושין היה מועיל, משום דלא היו עדים ע"ו.

ולכן אף לכתחלה היתה מותרת להנשא בלא גט, וממילא כשרים הילדים לבא בקהל ישראל, ולענין כשרות הילדים הא עוד עדיף מהיתר הנישואין דאף אם נימא שהוא קצת ספק הא ספק ממור כשר מדאורייתא אבל בעצם אין ספק שהם כשרים, וגם כיון שלא היתה מקודשת ואינו פסול הרי לא נפסלה לכהונה ונמצא כיון שאבי הילדים הוא כהן הם כהנים כשרים לבי"כ ולקרא ראשון, ואף שלא קדשה קידושי תורה ונמצא שגולדים באיסור פנויה וגם ודאי לא הלכה למקוה מ"מ לא נפסלו מכהונה בדאיתא ביבמות דף ס' ואיפסק ברמב"ם פ"ט מא"ב ה"ו ובש"ע סימן ד' סעיף ט"ו ועיקר בביש סימן ד' ס"ק ט"ו שגולד מנדה שהוא פגום אינו לאיסורים והוא פשוט.

והגט שנתן בעל תראשון ששלח לי בתר"ה אינו כלום לבד מה שפסול הרי לא היתה נתינה כלל דהא מסר לאביה שלא בבי"ד ולא נעשה שליח ואף אם היה נעשה שליח הרי לא נתנו להאשה בבי"ד שאינו כלום דהא אף ב"ד טועין לא היו מוסרין גט כזה ולכן לא היו אף ריח הגט לפסול מכהונה.

ידידו מקירי.

משה פיינשטיין

עדכאות דבעדכאות תא דובא דאינשי אף אלז שאינם שומרי תורה יודעים שיש נישואין בדיני ישראל אשר לא נעשה זה בנישואי העדכאות, שלכן יש מקום לומר שלא סמך על נישואין הראשונים שנעשה בעדכאות ובעל לשם קידושין, אבל בנישואין דרעפארמעד הא אתון שהולכין לשם הרי סוברין רוזו דיני קידושין ונישואין של ישראל שכל הבעילות הם ע"ד קידושין הראשונים שהרי אין יודעין שאיכא חסרון בקידושין שיצטרך לבעול לשם קידושין חדשים, לכן אין בהם ממש כמו בקידושין שבכר שהי סבורין ששהו פרוטה או שלא ידע שצריך שיהי פרוטה שאמרינן ע"ד קידושין בועל כדאימא בכתובות דף ע"ג, אבל בעדכאות שליכא סברא זו יש מקום להצריך גט לכתחלה לסברת הגרי"א העניקין שליט"א, אבל במקום עיגון גם בזה יש להתיר כדמוכרח לומר בין בשיטת הריב"ש אשר בין המחבר ובין הרמ"א פוסקין כותיה, ולכן דינא כיון שהי הקידושין ע"י רעפארמעד ראביי אין צורך להחמיר כלל, והכא שיש להם בניס ליכא גם מעלה להחמיר כדי שלא יצא קול ממזדות עליהן כדכתב כתר"ה, ומה שהבעל נשא אשה ראשונה בעדכאות כיון שהוא רק מצד חרם הרגמ"ה אין להחמיר בשביל חששות בעלמא.

הגני יידרו מוקידו,

משה פיינשטיין

סימן כז

**בכתובת שנכתב על שם אביה לוי
והוא אינו לוי או שהוא ספק**

י"ב אלול תשכ"ד.

מע"כ יידי הנכבד הרב ר' יעקב וועדנער שליט"א.

בדבר האשה שנכתב בכתובתה על אביה שהוא לוי משום שכן אמר בשעת כתיבת הכתובה ועתה כשנה אחר הנישואין כשדברו אודות פדה"ב אם יולד זכר אמר שאין ברור לו ובדקו כתובת אשתו אם האשה ושם לא נכתב עליו שהוא לוי, אם הכתובה פסולה, הנה מזה שלא נכתב בכתובת אמה על אביה שהוא לוי אף שנכתב ע"י רב מומחה וכתב על

לבעלה אף כשתקח הפילן, ולצורך גדול יש להתיר התשמיש אף בחדש זה לסלק הלבנים על שעה קטנה ותראה שהן נקיים ולבדוק בפנים בחורים ובסדקים קודם תשמיש ולעין יפה בהבדיקה ואם היא נקיה ישמש ותיכף אחר תשמיש חבדוק עצמה ותלכש הלבנים כמתחלה.

ידע יידי כי פילן גדולים וחזקים הוא סכנה להאשה למחלות אחרות של סכנה ממש ואסור מצד סכנה.

הגני יידרו.

משה פיינשטיין

סימן כח

בקידוש רעפארמעד

ו' תמוז תש"ל.

מע"כ יידי הרב הגאון מהר"ר רוד שלמה שפיידא רב במלוואקי שליט"א.

הנה דאה כתר"ה מה שכתבתי בקידושין שנעשו על ידי הרעפארמעד ראבייס שאין לחוש להם כלל כי לבד שאין שם עדים כשרים, הרי הרבה מהן ואלי כולן אין עושין מעשה קידושין כלל, דאף שנתן לה טבעת הרי גם היא נותנת לו טבעת, ומכיה נתינתה על נתינתו שהוא רק מתנה בעלמא על שנעשו איש ואשה אבל עשיית הקידושין היה בלא כלום דאף בדברים אולי אינם, ולא שבזה מקדשים זא"ז שנימא שנתינת הכעל היה לקידושין ונתינת האשה שג"כ נתנה לקידושין הוא בדדי הבל, דהא הם אינם מקדשים כלל אלא היתה תשובת בדברים על שאלת הראביי אם רוצה ליקחנה לאשה ומשיב הן ואותה הוא שואל אם היא רוצה שיהיה בעלה או שתהיה אשתו ומשיבה הן שזה אינם אף דברים של קידושין אלא דברים שרוצים בהאישות, ואח"כ נותנים ול"ז הטבעות על האישות שנעשה בדבריהם שהשיבו הן, שזה לא היה כלום אף אם היה נעשה זה לפני עדים.

וממילא מסתבר שאין לחוש אפילו אם החזיקו בנישואיהן כמה שנים דגרע ה לענין זה מנישואי